

KM 6/05 Norsk asyl- og flyktningpolitikk

Saksdokumenter

Dokument 6.1/05	Saksorientering
Dokument 6.2/05	”Når så vi deg fremmed og tok imot deg?” Kirkelig ressursdokument om asyl- og flyktningepolitikk

Innstilling fra kirkemøtekomité C

Sammendrag

Kirkens møte med flyktninger og asylsøkere aktualiserer en rekke spørsmål av praktisk, politisk og teologisk art. I denne saken belyses først og fremst temaer knyttet til norsk politikk på asyl- og flyktningfeltet og myndighetenes håndheving av denne. Dessuten grunngis det bakgrunnen for kirkens engasjement i disse spørsmål.

Kirkens engasjement i denne saken springer direkte ut av kristen etikk: Flere av Bibelens viktigste fortellinger handler om mennesker på flukt. Disse brukes i Bibelen selv som begrunnelse for å møte fremmede med åpenhet og respekt. Den kristne tro framholder at alle mennesker er skapt i Guds bilde med det samme ukrenkelige verd. Møtet med den enkelte asylsøker eller flyktning impliserer en fordring om å beskytte dette mennesket. Derfor kan det argumenteres for at de rettighetene som internasjonale konvensjoner gir flyktninger, korresponderer med vesentlige verdier i kristen etikk. Det er derfor en naturlig oppgave for kirken å påpeke for offentligheten når det synes som om konvensjonene brytes og menneskeverdet krenkes.

Til Kirkemøtets behandling er det utarbeidet et ressursdokument som belyser forskjellige aspekter i denne tematikken.

Komiteens merknader:

Komiteen har forståelse for at vi trenger lover, regler og systemer i møte med mennesker som søker asyl. Likevel ønsker komiteen med sine merknader å peke på en del forhold som bekymrer oss når det gjelder de politiske rammer som gis og den praksis som utøves på asyl- og flyktningfeltet. Dette temaet utfordrer kirken og alle dens medlemmer til å vise engasjement og medmenneskelighet.

Om ressursdokumentet

Komiteen er glad for Kirkerådets ressursdokument ”Når så vi deg fremmed og tok i mot deg?”. Dokumentet har tre hoveddeler: 1. Teologisk og etisk grunnlag, 2. Migrasjon – et situasjonsbilde, 3. Viktige problemstillinger på utlendingsfeltet. Dokumentet kan være nyttig for kirken på alle nivåer. Komiteen vil her ikke gi en detaljert kommentar til dokumentet, men vil anbefale at de sentralkirkelige råd arbeider videre med dette og innarbeider kommentarer

og innspill som blir gitt gjennom denne kirkemøtebehandlingen. Når det er ferdig, bør ressursdokumentet gjøres tilgjengelig for menighetene.

Teologiske begrunnelser for kirkens engasjement

Noen vil mene at norsk flyktning- og asylpolitikk er et rent politisk tema og ikke et tema som kirken bør ta opp. Komiteen mener at det er mange grunner til at kirken kan og må uttale seg om flyktning- og asylpolitikken. Komiteen gir sin tilslutning til Bispemøtets sak 22/1979 hvor det sies:

”Det hører til den bibelske åpenbarings grunntanke at mennesket er skapt i Guds bilde. Av dette følger at alle mennesker, uansett rase, har likeverd i Guds øyne. Sin etniske egenart har de av Gud selv i følge hans skapertanke, Ap.gj.17,26. Enhver form for diskriminering (enten på grunn av kjønn, hudfarge, rase, språk, religion eller av andre årsaker) er derfor direkte synd, som innebærer en alvorlig krenkelse av menneskeverdet slik det er gitt oss av Gud.”

Komiteen vil legge vekt på at vi er skapt til et liv i fellesskap. De til enhver tid gjeldende landegrensener og lover er derimot menneskeskapte. Det er derfor relevant for kirken å si noe om hvordan vi som enkeltmennesker og samfunn forholder oss til mennesker på flukt og mennesker i bevegelse over landegrensener. Ut fra skapelsesforståelsen er vi alle søsken på Guds jord. Alle land tilhører først og fremst Gud (Salme 24,1 og Jeremia 7,6-7).

Flere av Bibelens sentrale fortellinger handler om mennesker på flukt og brukes i Bibelen selv som begrunnelse for å møte fremmede med åpenhet og respekt. I sin tale om dommen i Matteus 25 (”Jeg var fremmed og dere tok imot meg...”) gir Jesus ansvaret for medmennesker en svært sentral rolle i sin beskrivelse av hvilken adferd han forventer av sine disipler. Likedan er liknelsen om den barmhjertige samaritan viktig i en bibelsk etikk for møtet med flyktinger og andre innvandrere. Gjennom liknelsen svarer Jesus på spørsmålet om hvem som er vår neste og tydeliggjør at kallet til omsorg for andre ikke kan begrenses av nasjonale eller etniske skiller. Samaritanen – den fremmede – viser seg i lignelsen som den sanne neste (Lukas 10,25-37).

Gjestfrihet er et sentralt motiv både i Det gamle og Det nye testamentet. Ikke minst Jesus viste i ord og handling en holdning som sprengte grenser der vi lett tenker trangt og avgrensende. Den holdning Jesus sto frem med i møte med ”den andre” var ikke preget av kjølig beregning, men av å gå ”den andre mil”. Man må i asyl- og flyktningsaker til og med kalkulere med risikoen for å bli ført bak lyset, slik Jesus selv opplevde å bli sveket.

Politisk uro, brudd på menneskerettigheter, voldelige konflikter, miljøforringelser og naturkatastrofer tvinger mange mennesker bort fra sine hjemsteder. Mange av konfliktene mennesker flykter fra er født og næres av kamp om makt over ressurser nasjonalt og internasjonalt, forsterket av globaliseringskraftene. De fleste flyktinger lever i flyktingleirer i fattige naboland i sør. En svært restriktiv innvandringspolitikk forsterker en tendens til at rike land i nord høster fruktene av globaliseringen, mens fattige land i sør må betale omkostningene. Dette står i kontrast til Jesu ord om at ”den som mye er betrodd, skal det kreves desto mer av” (Lukas 12,48). Den norske kirkes kontakt med søsken i et verdensvidt kirkefellesskap avslører en slik holdning som uetisk. ”Hvis et lem lider, lider hele legemet”.

Derfor er ikke menneskers lidelse, selv om den skjer utenfor vårt land, uvedkommende for oss som kirke.

Det verdensomspennende nettverk av søsterkirker gir sammen med misjons- og nødhjelpsorganisasjoner Den norske kirke stor innsikt og kompetanse om forhold og levekår i andre land. Den verdensvide kirkes engasjement for flyktninger og asylsøkere er også en del av kampen for bevaring av skaperverket og for en rettferdig fordeling av jordas ressurser.

Kirken har ulike roller

Den norske kirke har som del av den verdensvide kirke en spesiell forpliktelse til å tale de svakes og undertryktes sak.

Denne forpliktelsen finner ulike uttrykk gjennom en kombinasjon av rollen som

- **advokat;** når vi blir kjent med enkeltmennesker og opplever at de ikke blir sett og hørt og møtes av mistillit og krenkelse av sitt menneskeverd
- **profet;** ved å gjennomskue og avsløre urett og krenkelser, og peke på Guds rikes verdier her og nå overfor de som har myndighet og makt
- **ekspert;** med utgangspunkt i kirkens verdensomspennende nettverk og kompetanse og i samarbeid med andre organisasjoner med ekspertise, har kirken en særlig landkunnskap og innsikt i saker som gjelder religiøs forfølgelse
- **etisk samtalepartner;** gjennom å tydeliggjøre etiske vurderinger og etiske dilemma knyttet til avgjørelser som er fundamentale for mennesker og samfunn, både i samtale med myndigheter og som del av det sivile samfunn nasjonalt og lokalt
- **diakon og medvandrer;** gjennom å våge møtet med den fremmede, velge å stå sammen med dem som lever i en utsatt livssituasjon og utøve gjestfrihet ved å åpne rom i lokalsamfunnet for tilhørighet og bekreftelse. Det er viktig at alle mennesker blir vist samme respekt og omsorg uavhengig av etnisk eller religiøst bakgrunn
- **partner i religionsdialog;** gjennom trygghet og åpenhet i møte med andres tro og livssyn i felles arbeid med spørsmål knyttet til identitet og integrasjon. Spesielt vil vi fremheve den dialog som skjer flere steder med muslimske trossamfunn. I en tid med økende frykt for muslimer – også i våre menigheter – er en slik dialog av stor betydning. Hvordan vi forholder oss til våre nye landsmenn påvirker vår holdning til de mennesker som søker asyl i landet.

Norske myndigheters behandling av flyktninger og asylsøkere

Praktisering av lover og regler med et ideal om rettferdig likebehandling stiller store krav til integritet hos de ansvarlige. Vi har respekt for de dilemmaer som dette medfører. Dette gjelder både de som gir og de som forvalter loven. Kirken skal peke på etiske sider ved viktige avgjørelser. Komiteen er klar over at vi i denne saken taler i en kontroversiell og vanskelig situasjon, men dette gir ikke grunn til å tie når menneskers rettigheter står i fare. En svært restriktiv behandling av flyktninger og asylsøkere i de senere årene har etter komiteens oppfatning ikke bare vært i strid med den bibelske etikken som er nevnt ovenfor, men har også krenket mange menneskers rettsoppfatning. Praktisering av en raus flyktning- og asylpolitikk må ha grunnlag i en politisk opinion. Derfor er det viktig kontinuerlig å drive holdningsskapende arbeid.

Et nytt trusselbilde stiller nye krav til sikkerhet og grensekontroll som også berører flyktninger og innvandrere. Det er vanskeligere for flyktninger å komme ut av eget land og

søke beskyttelse i et trygt land. Komiteen ser med bekymring på det presset mot menneskeverdet og menneskerettighetene som følger av frykten for terror.

Vesentlige tema:

- **Begrepsbruk/defineringsmakt:** Komiteen ser behov for at myndigheter gjennomgår lovtekster og ordbruk i offentlige dokumenter for å hindre terminologi som fratrudd verdighet og sikre en språkbruk som er inkluderende. Begreper som ”økonomiske flyktninger” setter mange mennesker i bås. Et utydelig og lite definerte begrep som ”innvandringspolitiske hensyn” fungerer som en tungtveiende grunn for å gi avslag på asylsøknader. Begrepet brukes av forvaltningen for å antyde at en åpnere praksis kan medføre at flere søker asyl i Norge, noe de ønsker å unngå. Man setter altså vern av egne interesser høyere enn beskyttelse av mennesker i nød. Faren for at noen mennesker kan misbruke asylordningen kan ikke være grunn nok for å avvise mange mennesker som har et reelt beskyttelsesbehov. Det er mange eksempler som tyder på at det stilles for strenge beviskrav for å anerkjenne et reelt beskyttelsesbehov.

- **Å se den andres ansikt:** Lokalsamfunn har blitt kjent med mennesker og familier som har sittet i asylmottak eller kirkeasyl. De blir kjent med deres livshistorie og opplever dem som oftest som troverdige og truet. Når vedtak om utsendelse skal settes i verk, skapes et sterkt lokalt engasjement i hele nærmiljøet: Skole, barnehage, kirke, helsevesen og lokalpolitikere fra ulike partier stiller opp for asylsøkerne og taler deres sak. Vi opplever at dette lokale engasjement svært ofte ikke blir hørt av de myndigheter som treffer avgjørelser i asylsaker. Her står utlendingsmyndighetenes saksbehandling i skarp kontrast til det lokale engasjement som ofte oppstår rundt asylsøkere.

Oftest er politiavhør og asylintervjuet de eneste fysiske møter hvor asylsøkeren selv møter myndighetene og kan tale sin sak. Ved en eventuell klage er det svært ofte en nemndleder i Utlendingsnemnda (UNE) alene som behandler klagen – uten å møte asylsøkeren personlig. Komiteen er svært kritisk til at UNE over tid ikke har oppfylt en av de viktigste intensjonene bak opprettelsen av nemnda, nemlig aktiv bruk av leke medlemmer. Siden opprettelsen har UNE redusert sine budsjetter for nemndmøter fordi nemnda selv vurderer at man i svært få saker har vesentlige tvilsspørsmål. Mange som har beskjefteget seg med enkeltsaker – enkeltmennesker, menigheter, støttegrupper, og Norsk organisasjon for asylsøkere (NOAS) – mener om en rekke saker at disse i hvert fall inneholder ”vesentlige tvilsspørsmål” som skulle ha ført til en nemndbehandling.

Komiteen mener at en praksis hvor myndighetene ikke møter den aktuelle asylsøkeren står i sterk kontrast til øvrig rettspraksis. Komiteen er usikker på om asylsøkerens rettssikkerhet er ivarettatt. Komiteen mener at det er kritikkverdige at slike drastiske vedtak i så stor grad fattes uten at man møter den berørte ansikt til ansikt slik at vedkommende kan forklare seg.

- **Pålitelighet, åpenhet, respekt:** Dette er de sentrale verdier i UNEs verdidokument. I mange konkrete enkeltsaker opplever asylsøkerne og deres støttespillere at disse verdiene ikke er ivarettatt. Et eksempel: Nemndas avgjørelser og begrunnelse er kun partsoffentlig – i motsetning til domstolenes avgjørelser. UNEs praksisbase inneholder bare et utvalg av eksempler slik at det kan være vanskelig å få en oversikt over gjeldende rettspraksis. Komiteen mener at det må gjennomføres dyptgripende forandringer i myndighetens praksis på dette feltet.

- **Følelser:** I dialogen mellom Bispemøtet og UNE i 2004 var et av kritikkpunktene fra UNES side at kirkens tilnærming er følelsesladet. Denne kritikken har Bispemøtet avvist. Komiteen mener at følelseløs behandling av menneskeskjebner neppe kan være et ideal. Komiteen vil peke på at følelser bør være en integrert del av moralsk vurdering og handling.

- **Asylsøkere med funksjonshemming eller kronisk sykdom:** Asylsøkere med funksjonshemming eller kronisk sykdom møter i Norge et land som for de fleste vedkommende har et bedre utbygd helsevesen og hjelpeapparat enn i deres hjemland. Deres sak kan derfor lett mistenkeliggjøres som et forsøk på å oppnå behandling. Foreldre som kommer fra andre kulturkretser og har barn med funksjonshemming kan oppleve dobbelt utsatthet, fordi de også lett marginaliseres i forhold til egen etnisk og kulturell tilhørighet. I noen samfunn sees også barn med funksjonshemming som en straff fra Gud. Spesielt har utvisning av asylsøkere som venter på eller har påbegynt behandling, skapt reaksjoner. Vårt samfunn kan ikke unndra nødvendige tjenester fra mennesker som kommer til vårt land med behandlingsbehov for funksjonshemming og kronisk sykdom, men må dekke slike behov på samme måte som den øvrige befolkning. Påbegynt men ikke avsluttet behandling må telle tungt ved vurdering av tidspunktet for retur hvis søknaden avslåes.

- **Barns rettigheter:** Barns rettigheter defineres i FNs barnekonvensjon. I kirkens engasjement må barnas situasjon få et spesielt fokus. Komiteen beklager at deler av norsk praksis på utlendingsfeltet også her viser en svært restriktiv holdning. Ofte blir barnas særskilte situasjon i hjemlandet ikke vurdert. De blir betraktet som medfølgende den voksne og man vurderer kun den voksnes asylsøknad. Barnekonvensjonen krever at barnets beste skal tillegges vesentlig vekt. Norsk praksis i dag gir ofte bare en summarisk vurdering av barnets situasjon og tillegges for liten vekt. Komiteen anser det som uholdbart at norske myndigheter ved utsendelse med tvang i noen tilfeller velger å splitte familien – i strid med Barnekonvensjonen.

Komiteen vil i denne sammenhengen vise til Ungdommens kirkemøtes resolusjon i sak UKM 07/05 som krever at det må innhentes barnefaglig kompetanse i behandling av saker som angår barn og barnefamilier. Komiteen vil sterkt understreke betydningen av slik kompetanse.

- **Enslige mindreårige:** Komiteen har merket seg problematikken rundt enslige mindreårige i asylmottak. Utlendingsmyndighetene sitter i dag alene med omsorg for disse barna. Redd Barna har fremlagt en tilsynsrapport vedrørende denne gruppe barn. Den anbefaler at fylkesmannen overtar tilsynet og barnevernet overtar omsorgsansvaret for disse barna, slik at utlendingsmyndighetene kun tar ansvar for asylsaken. Komiteen støtter dette syn.

- **Familiegjenforening:** Forsørgelseskravet i forbindelse med familiegjenforening er blitt innskjerpet. Det har ført til at mange flere barn må leve adskilt fra sine foreldre. Som kirke har vi opplevd enkeltsaker som er opprørende. Behandling av gjenforeningssøknader tar ofte lang tid. Komiteen ønsker at slike søknader behandles raskere..

- **FNs konvensjoner:** Komiteen registrerer med tilfredshet at den nye regjeringen i sin politiske plattform har forpliktet seg til å føre en human, solidarisk og rettssikker asyl- og flyktningpolitikk. Komiteen registrerer også at regjeringen vil styrke FNs rolle i verdenssamfunnet, og at Norge i ord og handling ønsker å være en pådriver for internasjonal rett, grunnleggende menneskerettigheter og økonomisk utjevning mellom sør og nord. Komiteen mener at disse målsetningene må få umiddelbare konsekvenser for norsk asylpraksis.

- Religiøst forfulgte: Komiteen mener at beskyttelsesbehovet for religiøst forfulgte som stadfestes i flyktningkonvensjonen fra 1951, ikke blir tatt tilstrekkelig hensyn til av norske myndigheter. Som kirke kjenner vi til flere konkrete tilfeller. En slik praksis, der religiøst forfulgte får avslag på sine asylsøknader og sendes tilbake, kan få menneskelig lidelse, fornedrelse, forfølgelse, avstraffing og mulighet for tap av liv som resultat. Dette er like alvorlig enten myndighetene selv står bak forfølgelsen eller de forsømmer sin plikt til å beskytte borgerne mot forfølgelse fra andre.

- Lang tid i passivitet og uvisshet: Erfaringen er at behandlingen av en asylsøknad ofte tar lang tid. Tiden på asylmottaket kan ofte være preget av passivitet. En slik situasjon går ut over selvfølelsen. Derfor må behandlingstiden forkortes. I ventetiden er det viktig at det tilrettelegges for midlertidig arbeid og meningsfulle aktiviteter.

- Religiøse behov: Mange asylanter har praktisert sin religion aktivt i hjemlandet. Eksistensiell krise forsterker de åndelige behov. Norske myndigheter må legge til rette for religionsutøvelse og – om ønskelig – kontakt med en person som representerer deres tro, også på asylmottaket.

Om kirkeasyl og menigheters engasjement

Komiteen er glad for at mange enkeltmennesker og menigheter engasjerer seg i situasjoner hvor menneskers liv og verdighet er truet, blant annet ved å støtte kirkeasylanter. Kirkeasyl kan ikke være en endelig løsning i en asylsak, og komiteen erkjenner at en slik situasjon kan være svært belastende for alle involverte parter. Likevel gjelder det å holde fast ved at kirkeasyl kan være en mulighet til besinnelse, realitetsorientering, støtte og beskyttelse i en akutt nødssituasjon. Mellomkirkelig råds veiledning "Kirkeasyl – erfaringer, dilemmaer og veien videre" fra 1998, som blant annet er å finne på www.kirken.no, er fortsatt aktuell for menighetene.

Komiteen gir sin anerkjennelse og takk til alle mennesker og menigheter som viser praktisk nestekjærlighet gjennom kontakt, åpenhet og vennskap i møte med flyktninger og innvandrere og i konkret handling for medmennesker, og vil oppmuntre dem til videre innsats. Komiteen er glad for den ressursen Kristent interkulturelt arbeid (KIA) er for menighetene, og for at Norges kristne råd har etablert et kirkelig nettverk for integrering av flyktninger og innvandrere.

Samtidig må Den norske kirke erkjenne at mange av dens medlemmer kjenner på fremmedfrykt. Disse må møtes med omsorg og dialog. Det er også viktig å skape trygghet ved å etablere steder hvor mennesker kan møtes på tvers av kulturelle og religiøse grenser. Vi mener slike tiltak motvirker fremmedfrykt. Videre må alle instanser i kirken motarbeide ethvert forsøk på å spre fremmedfiendtlighet – særlig når dette skjer i egne rekker.

Gjensidighet

En kirkeasylsituasjon har ofte startet med mennesker som er i en fortvilet situasjon, og hvor menigheten er definert som hjelper. Vi tvinges til holdningsendring og etisk refleksjon. Vi opplever berikelsen gjennom møtet. Kirken har erfart at mennesker som i mange sammenhenger bare blir sett på som et problem, har blitt en ressurs i menigheten.

Integreringspolitikk

Ved dette Kirkemøtet har fokus primært vært på asyl- og flyktningpolitikken. Likevel har integreringspolitikken stor relevans for dette spørsmål. Det er viktig at den nye borger ikke føler seg som en annenrangs person.

En norsk flyktning- og asylpolitikk må samordnes med en integrerings- og arbeidsmarkedspolitik med gode sosiale og økonomiske ordninger.

I den senere tid har vi opplevd, blant annet gjennom opptøyene i Frankrike, hva som kan skje hvis en ikke i tilstrekkelig grad legger til rette for integrering. Sosial nød og minoritetsstatus kan føre til stor misnøye og isolasjon fra det øvrige samfunn. Ansvar for integrering påhviler oss alle.

Kirkemøtets vedtak

Kirkemøtet har arbeidet med spørsmål knyttet til norsk asyl- og flyktningpolitikk i en tid da innvandremiljø i Europa er preget av avmakt og sinne over systematisk diskriminering. Samtidig forsterkes grensekontroll i frykt for terror.

Asyl- og flyktningpolitikken strammes til med Norge blant de land som nå har mest restriktiv lovgivning og praksis. Gjestfrihet forvandles til mistenksomhet og angst for det fremmede, også i våre lokalsamfunn og menigheter.

Dette er en utvikling som må endres. Vi trenger lover, rammer og kontroll, men utgangspunktet må aldri være at enhver som banker på vår dør kommer urettmessig eller er en potensiell trussel.

Samfunnsborgere, myndigheter og kirke må våge å vise raushet i arbeidet for rettferdighet, solidaritet og inkluderende fellesskap, uten å bli naive. Kulturelt, etnisk og religiøst mangfold må bli en berikelse gjennom gjensidig læring. Kirken må, i sin fulle bredde og på alle nivå, stå midt i dette og vise vei.

1. Kirken er forpliktet på Skriftens tale om menneskets likeverd, medmenneskelig ansvar, omsorg og solidaritet. Derfor utfordrer Kirkemøtet politiske myndigheter til å
  - holde fast ved at menneskerettighetene og de internasjonale konvensjonene som Norge har sluttet seg til på flyktningfeltet, må ligge til grunn for norsk politikk
  - gjøre tydelig at andre innvandringspolitiske hensyn ikke settes foran disse forpliktelsene
  - sørge for at konvensjonene praktiseres med raushet av Utlendingsdirektoratet og Utlendingsnemnda
  - se til at Utlendingsnemnda endrer sin praksis ved behandling av klager på utvisningsvedtak slik at full nemndbehandling med mulighet for personlig frammøte blir benyttet i mye større grad enn i dag
  - gjennomgå lovtekster og offentlige dokumenter med sikte på å sikre en inkluderende språkbruk
  - skjerpe bevisstheten i forvaltningen om at religiøs forfølgelse gir rett til beskyttelse
  - sørge for at familiegjenforeningsaker der voksne i Norge søker gjenforening med barn som er blitt igjen i hjemlandet, blir behandlet raskt slik at barnets beste ivaretas

- følge opp ønsket fra Noas, Flyktninghjelpen og Amnesty International om en uavhengig gjennomgang av utlendingsforvaltningens fakta, informasjon og risikovurdering – spesielt for Somalia, Etiopia og Iran – for å styrke rettssikkerheten for asylsøkere. Rapporter fra samarbeidende kirker gir stundom andre inntrykk enn de som kommer fra myndighetenes kilder.
- være på vakt mot en utvikling i Europa der innstramminger i et lands asylpolitikk ofte fører til innstramminger i andre land, slik at Europa som helhet stadig blir mer og mer lukket for flyktninger fra andre deler av verden.
- samordne flyktningpolitikk, integreringspolitikk og arbeidsmarkedspolitikk slik at de som kommer hit, raskt kan finne seg til rette i Norge.

Kirkemøtet har merket seg intensjonene i Soria Moria-erklæringen om en gjennomgang av politikken på asyl- og flyktningfeltet og understreker at dette må føre til en mer human flyktning- og asylpolitikk.

2. Kirkemøtet finner at ressursdokumentet ”Når så vi deg fremmed og tok imot deg?” om norsk flyktning- og asylpolitikk gir et godt begrunnet bilde av problematiske sider ved denne politikken. Kirkemøtet ber de sentralkirkelige råd arbeide videre med dokumentet, innarbeide kommentarene fra Kirkemøtets behandling og gjøre det tilgjengelig for menighetene.
3. Kirkemøtet ber bispedømmerådene, Bispemøtet og de sentralkirkelige råd arbeide videre med flyktning- og asylpolitikk med utgangspunkt i de utfordringene til norske myndigheter som ressursdokumentet identifiserer. Kirkemøtet fremhever særlig behovet for å arbeide videre med
  - barns rettigheter
  - familiegjenforening
  - spørsmål knyttet til retur av asylsøkere med funksjonshemming eller kronisk sykdom som trenger behandling
  - ureturnerbare asylsøkere
  - beskyttelse av dem som er forfulgt på grunn av kjønn, seksuell legning eller religion.
4. Kirkemøtet understreker at menighetene må bidra til at flyktninger og asylsøkere som bosetter seg i lokalsamfunnet, finner seg til rette der. Fremmedfrykt og fremmedfiendtlighet finnes også innenfor menighetene og i andre kirkelige sammenhenger. Kirken har her en viktig oppgave i å motvirke dette alle steder.
5. Kirkemøtet takker enkeltmennesker, menigheter og organisasjoner som ved å engasjere seg for flyktninger i lokalsamfunnet og for kirkeasylanter viser et aktivt engasjement for medmennesker i nød. På denne måten gjør de tydelig budskapet om alle menneskers uendelige verdi. Kirkemøtet vil også takke for alt arbeid som motvirker fremmedfrykt.
6. Kirkemøtet ber Kirkerådet vurdere å fremme en sak om integrering for Kirkemøtet 2006 når møtets hovedperspektiv er ”en åpen kirke”.

Enstemmig vedtatt.